

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚ. ΝΤΟΛΛΕ'Υ

ΕΝΑ ΣΦΑΛΜΑ

ΕΙΧΕ περισσότερο από μισή ώρα πού την περίμενε. Βημάτιζε νευρικά στο δωμάτιό του και δέν μπορούσε νά βρῆ ἡσυχία πουθενά, τὸ κεφάλι του βουίζε και ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά ἀπὸ τὴν μεγάλη ταραχή πού τοῦ εἶχε φέρει ἡ ἀποκάλυψις αὐτή. Μὰ ἦταν λοιπὸν δυνατό; Και ὅμως! Γίποτα δέν μπορούσε νά τὸν κἀνῃ ν' ἀμφιβάλλῃ. Εἶχε ριζωθῆ μέσα του ἡ σκληρὴ ἐκείνη πεποιθῆσις! Τὸ γράμμα πού εἶχε τὰ ἔλεγε ὅλα. Ἡ "Εμμα, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἀπατοῦσε. Ὁ Παῦλος Σαντινὲ ἔβγαλε και πάλι ἓνα τσαλακωμένο φάκελλο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ διάβασε γιὰ τρίτη φορά:

«Σὲ περιμένω στὸ ἴδιο μέρος στὶς 4 μ. μ. Μὲ τὸ προχθεσινὸ σου ραντεβού μοῦ ἔδειξες πὼς μ' ἀγαπᾷς ὅπως κι' ἐγώ. Τώρα πειὰ πού ἀνήκει ὁ ἓνας στὸν ἄλλον θὰ ἴδῃς πόσο τρελλά σ' ἀγαποῦσα και σ' ἀγαπῶ. Σὲ περιμένω. Εἶνε ἡ πρώτη φορά πού αἰσθάνομαι τί εἶνε ἀγάπη.
Δικός σου ΖΑΝ»

Δέν ἔμενε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία! Εἶχε στὰ χέρια του τὴν ἀπόδειξι.

Ὁ Παῦλος Σαντινὲ ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα και ἄρχισε νά σκέπτεται.

Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ γραφεῖο του και ἀνοίξε τὸ σπιτι μὲ τὸ κλειδί πού κρατοῦσε ἐπάνω του. Ἡ Λουίζα, ἡ ὀπηρετρία, ἔλειπε. Ἡ γυναῖκα του ἐπίσης. Θὰ βγῆκανε μαζί, εἶπε μπαίνοντας στὸ δωμάτιό του γιὰ νά πάρῃ μερικά χαρτιά πού τοῦ χρειαζόντουσαν. "Εξαφνα, μόλις ἔκανε νά βγῆ ἔξω, ἓνα ἄσπρο χαρτί τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια. Ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ τραπεζάκι τῆς τουαλετας τῆς γυναῖκας του. "Ε-να γράμμα! εἶπε, κι' ἔσκυψε και τὸ πῆρε στὰ χέρια του. Ἦταν τὸ γράμμα ἐκεῖνο! Ἦταν τὸ πειστήριο τῆς ἀπάτης, τῆς δυστυχίας του, τῆς καταστροφῆς του. Ὁ Παῦλος Σαντινὲ δὲ μπόρεσε πειὰ νά βγῆ ἔξω ἀπ' τὸ σπιτι του. Γιὰ μιά στιγμὴ σκέφτηκε νά τρέξῃ στους δρόμους νά ψάξῃ νά βρῆ ἔξω τὴν γυναῖκα του, νά γυρίσῃ ὅλα τὰ κέντρα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πού ἔπαιρνε τὸ καπέλλο του εἶδε πὼς ὅλα αὐτὰ ἦσαν μάταια! Πὼς μπόρεσε νά συναντήσῃ κανεὶς μιά γυναῖκα στὸ λαβύρινθο αὐτῆς τῆς πόλεως πού λεγοτανε Παρίσι;

Ἄφησε λοιπὸν τὸν ἑαυτό του νά παραδοθῆ σὲ χίλιες - δυὸ σκέψεις και νευρικός τὴν περίμενε ἐκεῖ δυὸ ὧρες. Δέν ἦταν δυνατό νά μὴ γυρίσῃ στὸ σπιτι τῆς τὸ βράδυ ἐκεῖνο...

Ἡ ὦρα πού θὰ ἔτρωγαν τὸ βράδυ πλησίαζε. Πέρασαν ἀκόμα μερικά λεπτά κι' ὁ Παῦλος ἀκούσε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὀπηρεσίας τὴν ὀπηρετρία πού γύριζε...

— Λουίζα, Λουίζα, ἔβγαλε μιά φωνή...

Ἡ ὀπηρετρία παρουσιάστηκε ἀμέσως μπροστά του.

— Ποῦ ἦσουν, Λουίζα; τὴ ρώτησε ὁ Παῦλος.

— Ἐπῆρα τὴν ἄδεια τῆς κυρίας και βγῆκα, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη φοβισμένη πού τὸν εἶδε τόσο ἀναστατωμένο.

— Καὶ ἡ κυρία σου;

— Βγῆκε, κύριε, πρὶν ἀπὸ μένα!...

Ὁ Παῦλος δέν περίμενε τίποτ' ἄλλο.

Ἡ μικρὴ ἀμφιβολία πού τοῦ ἔτρωγε τὸ μυαλό μήπως ἡ γυναῖκα του εἶχε βγῆ μαζί μὲ τὴν Λουίζα, δέν ὕπρχε πειὰ. Ἡ γυναῖκα του εἶχε βγῆ μόνη και εἶχε πάει στὸ ραντεβού

τοῦ Ζάν, τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου πού αὐτὴ τὴ στιγμὴ κατέστρεφε ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς του...

"Ενα δυνατό κουδούνισμα τῆς πόρτας ἔκανε τὸν Παῦλο Σαντινὲ ν' ἀνατριχιάσῃ. Πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδο.

— Αὐτὴ θὰ εἶνε! εἶπε μέσα του...

Μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα διέκρινε τὴ φυσιογνωμία τῆς μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς ἐνὸς κρεμαστοῦ καντηλιού πού ἔφεγγε στὴν εἴσοδο.

Ἐκείνη προχώρησε μερικά βήματα πρὸς τὸν ἄντρα τῆς και ψιθύρισε:

— Καλησπέρα, Παῦλο!

Καμμιά ὁμως ἀπάντησι δέν ἔλαβε ὁ χαιρετισμός τῆς αὐτός. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπακολούθησε, τὴν ὁποῖαν διέκοψε μόνο ὁ ἦχος τοῦ ἐκκρεμοῦ ρολογιοῦ τῆς τραπεζαρίας πού χτυποῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐννέα!

Ὁ Παῦλος τῆς ἔρριξε ἓνα γρήγορο ἀγριωπὸ βλέμμα και ὕστερα γύρισε ἀλλοῦ τὰ βλέμματά του...

Ἡ γυναῖκα του δέν μπορούσε νά καταλάβῃ τί γινότανε και κάποια ἀόριστη ἀνησυχία ἄρχισε νά γεννιέται στὴν ψυχὴ τῆς... Σιωπηλὴ ἔβγαλε τὸ καπέλλο τῆς και ἔκανε νά πάῃ πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα, ὅταν ἓνα χέρι τὴν τράβηξε δυνατά πρὸς τὰ πίσω.

— Ποῦ πᾶς; φώναξε ἄγρια ὁ Παῦλος Σαντινὲ στὴν γυναῖκα του. "Ελα κάθησε δῶ, ἔχουμε νά μιλήσουμε.

Ἐκείνη γύρισε και τὸ βλέμμα τῆς ἄθελα ἔπεσε ἀπάνω στὸ δικό του... "Εκατσε χωρὶς νά θέλῃ σὲ μιά πολυθρόνα.

— Παῦλο! ψιθύρισε παρακλητικά...

Μὰ ἐκεῖνος θλοσσαυρός, ἄγριος, ἔβγαλε και τῆς ἔδειξε τὸ γράμμα.

Γονάτισε τότε μπροστά του και ἀπλωσε ἱκετευτικά τὰ χέρια τῆς στὰ πόδια του.

— "Αθλια, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος... "Εχεις ἀκόμα τὸ θάρρος νά μὲ κυττάξῃς στὰ μάτια. Φεῦγα!... "Εξω, ἔξω ἀπ' τὸ σπιτι μου!

Γονατιστὴ ἀκόμα στὰ πόδια του ἐκείνη ἄρχισε νά κλαίῃ. Ὁ ἄντρας τῆς τὴν κύτταξε ἀκόμα μιά στιγμὴ και ὕστερα τῆς ξανάπε:

— Γιατί; Γιατί τὸκανες αὐτό;...

— Τὸν ἀγαποῦσα! ψιθύρισε τότε ἐκείνη μὲ τρεμάμενη φωνή...

Τὸν ἀγαποῦσε; "Ωστε λοιπὸν εἶχε τὸ θάρρος νά τὸ λῆ τῶρα και μπροστά του. Ἡ "Εμμα λοιπὸν ἡ γυναῖκα του, εἶχε φτάσει πειὰ στὸ σημεῖο νά τοῦ λῆ κατάμουτρα πὼς ἔδωσε ἀλλοῦ τὴν καρδιά τῆς!...

Ὁ Παῦλος Σαντινὲ ἔνοιωσε ἓνα μαχαίρι νά τοῦ ξεριζίχῃ τὴν καρδιά. Τὸ αἷμα του ἀνέβηκε στὸ κεφάλι και ὀλιγὸ γύρω του βυθίστηκαν σ' ἓνα σκοτάδι. Δέν ἔβλεπε πειὰ. "Αθλα ἔφερε τὸ χέρι του στὴν τσέπη και τὰ δάχτυλά του ἀγγίξαν ἓνα περιστροφό. Τὸ τράβηξε ἀπότομα, τὸ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς και πίεσε τὴ σκανδάλη.

"Ενας δυνατὸς κρότος ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ δωμάτιο. Ἡ "Εμμα κυλίστηκε κάτω αἰμόφυρτη.

— "Εμμα! "Εμμα! φώναξε τότε ἐκεῖνος σὰν τρελλός. Και πέφτοντας ἀπάνω τῆς πῆρε στὰ χέρια του τὸ κεφάλι τῆς...

— "Εμμα! "Εμμα! ξαναεἶπε πάλι μὴ ξέροντας τί νά προσβέση και πνιγόμενος ἀπ' τὰ δάκρυα πού τρέχανε ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἐκείνη ὁμως δέν τὸν κυττοῦσε πειὰ. Εἶχε κλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια τῆς και δέν ἔκλαιγε πειὰ ὅπως πρὶν γιὰ τὸ σφάλμα στὸ ὁποῖο τὴν παρέσυρε ἡ ἀγάπη τῆς...

